

Dániel könyve – Százhetvenhét

A 144 000 elpecsételése: Meglátások Dániel látomásából és a prófétai szimbolikából

Jeff Pippenger
2024-04-07

Dánielt a tizedik fejezetben háromszor érintették meg: az első és az utolsó alkalommal Gábrriel, a középső érintés pedig Krisztustól volt. A középső érintésnél érezte Dániel a legélesebben saját romlottságát, mert az igazság középső útjelzője a lázadást jelképezi. Másodszor Mihály érintette meg Dánielt, mert huszonegy nap elteltével alászállt.

A három és fél jelképes nap végén, amely alatt a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanúja holtan fekszik az utcán, egy hang feltámasztja a két tanút. Ez az arkangyal hangja, amely feltámaszt. Mihály alászállása Dániel könyve tizedik fejezetében, a huszonkettedik napon egybeesik a két tanú 2023-ban bekövetkező feltámadásával. Miközben a két tanú holtan feküdt az utcán, Ezékielnek megmutatták szétszórt csontjaikat, és megkérdezték tőle, vajon szerinte feltámadhatnak-e azok a halott, kiszáradt csontok a völgyben; Ezékiel pedig csak ennyit felelt: „Uram, te tudod.”

Ezékielnek ekkor azt parancsolták, hogy prófétáljon a csontoknak; ezt meg is tette, és amikor megtette, azok összeilleszkedtek, de még mindig nem volt bennük élet. Ezékiel első próféciaja a csontok egybegyűjtése volt, ám ahhoz, hogy a csontok sereggé feltámadjanak, egy második prófécia volt szükség. Ezékiel második próféciaja a harmadik jaj próféciaja volt, amelyet a négy szél jelképezett, s ezek keltették életre a csontokat. Az első Ádám tökéletesnek teremtett, de azután vétkezett, és a halált minden utódjára átruházta. Ezékiel halott csontjainak feltámadása párhuzamban áll Ádámnak tökéletességében való teremtésével, mert Ádám először megformáltatott, azután pedig az Úr az élet lehetőségét lehelte belé.

Ez nem azt jelenti, hogy a két tanú megdicsőült testet kap, amikor visszahozatnak az életbe, mert erre csak a második eljövételkor kerül sor, hanem az ő feltámadásuk párhuzamba állítható Dánielnek az oksági „marah” látomásáról szóló látomásával, amikor átváltoznak annak a képére, akit akkor szemlélnek. Sort sorra halmozva a pecsételés folyamata igen gondosan van feltárva a prófétai bizonyágtételben.

A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében „három és fél nap múlva az Istentől való életnek Lelke” bement a két tanúba, „és azok” akkor „lábaikra álltak; és nagy félelem szállt azokra, akik látták őket”, és akkor „nagy szózat hallatszott a mennyből, amely ezt mondta nekik: Jöjjetek fel ide. És felmentek a mennybe felhőben; és ellenségeik látták őket.”

Először a Lélek bement beléjük, azután lábukra álltak, és amikor megálltak, félelem szállta meg ellenségeiket, akik korábban örvendeztek halálukon. Ezután egy szózat hívja fel őket, és ellenségeik tanúi az eseménynek. Ezékielnél először úgy azonosítatnak, mint szétszórtak és holtak a völgyben, azután egy prófécia hirdettetik, amely összegyűjti őket, majd a második prófécia azt

eredményezi, hogy hatalmas sereggént talpra állnak. Dánielnél először a nagy látomást látja, amely a két osztály különválását idézi elő, azután pedig háromszor megérintetik.

Amikor először megérintették, nem volt ereje, mély álomban volt, és arca a föld felé fordult. Az alvás a halált jelképezi. Mindazonáltal hallotta az elhangzott szavakat.

Ne csodálkozzatok ezen: mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírokban vannak, meghallják az ő szavát. János 5:28.

Gábrriel ekkor térdre és kézre kényszerítette Dánielt, majd megparancsolta neki, hogy álljon fel; ő pedig engedelmeskedett, noha reszketett. Ezután hallotta Gábrriel szavait, de néma maradt. Ezékiel is látta Krisztus látomását, és az hasonló eseményst idézett elő.

És a mennyezet fölött, amely a fejük felett volt, egy trónhoz hasonló alakzat volt látható, olyan megjelenéssel, mint a zafírkő; és a trónhoz hasonló alakzaton annak fölötté egy emberhez hasonló alakzat volt látható. És láttam, mintegy borostyánkő ragyogását, mintegy tűznek megjelenését körös-körül annak belsejében, derekának látszatától fölfelé; és derekának látszatától lefelé is mintegy tűznek megjelenését láttam, és körös-körül fényesség volt körülötte. Mint amilyen a felhőben levő ívnek megjelenése eső idején, olyan volt a körülötte levő fényesség megjelenése. Ilyen volt az Úr dicsősége hasonlatának megjelenése. És amikor megláttam, arcomra estem, és hallottam egy szóló hangját. És ezt mondta nekem: Embernek fia, állj lábaidra, és szóllok hozzád. És a lélek belém szállt, amikor szólt hozzám, és talpra állított engem, hogy halljam azt, aki szólt hozzám. Ezékiel 1:26–2:2.

A látomás mind Ezékielt, mind Dánielt a porig megalázta, úgyhogy arccal a földre borultak. Ebben az állapotban mindketten továbbra is hallották az Úr szavát, és mindkettőjüket talpra állították, hogy hallják a hozzájuk intézett beszédeket; és amikor hallották a szavakat, „a Lélek bement” beléjük. Az istenséggel való egyesülés az Isten Igéjének befogadása által valósul meg, amelyet a Szentlélek közvetít. Az „Ige” az, ami az istenséget az emberiségbe közvetíti. Ezt az igazságot fel kell ismerni ahhoz, hogy megérthessük annak a prófétai történelemnek a komolyságát és jelentőségét, amelyet Gábrriel a tizenegyedik fejezetben közöl Dániellel. A tizenegyedik fejezetben bemutatott prófétai történelem az a csatorna, amely által a szent olaj a bölcs szüzekhez eljut.

Ezékiel esetében azonnal azt az utasítást kapja, hogy üzenetet kell közvetítenie a laodiceai adventizmusnak, jóllehet Ezékielt eleve tájékoztatják arról, hogy a laodiceai adventizmus nem fog hallgatni szavaira, mert lázadó ház. Ezékiel tapasztalata Ézsaiás tapasztalata a hatodik fejezetben, és ezért két tanú által, amikor Isten felébreszti Dánielt az álomból, amely a halál jelképe, Dániel üzenetet kap a laodiceai adventizmus lázadó háza számára, de azok nem fognak hallgatni.

Dánielt ezután másodszor is megérinti Krisztus maga, aki megérinti Dániel ajkait, miként Ézsaiás ajkait is megérintette az oltárról vett parázssal. Ekkor Dániel már tudott beszélni, de még mindig erőtelen volt, és lélegzet sem volt benne. Ezékiel szerint a lélegzet a „négy szelek” üzenetével érkezik, amely Ezékiel második prófécija volt. Ezékielnek a négy szelekre vonatkozó prófécija egybeesik Dániel harmadik érintésével, mert ekkor száll a lélegzet a csontokba, és azok hatalmas sereggé állnak fel. Dániel a harmadik érintésben erősítették meg.

2020. július 18-án Isten végidei népe szétszóratott, és belépett a példázat késedelmi idejébe. A pecsételés történetét az 1844. október 22-ének történetében szemléltették, egészen az 1863-as lázadásig. Az ott ábrázolt történelmi vonal rávetül a 2001. szeptember 11-étől a vasárnaptörvényig terjedő időszakra, de ugyanígy rávetül a 2020. július 18-ától a vasárnaptörvényig terjedő történelemre is. Ez a prófétai jelenség azon a tényen alapul, hogy a szimbólumoknak egynél több jelentésük van, és jelentésüket az a szöveggörnyezet határozza meg, amelyben alkalmazzák őket.

Amikor a három angyal közül bármelyiknek az eljövételét és munkáját szemléljük, ugyanaz az eseménysor irányítja őket. Akkor érkeznek meg, amikor a hozzájuk kapcsolódó előrejelzés felnyitják. Ez az előrejelzés három lépésre épül: megérkezése, felhatalmazása és a végén bekövetkező bezárt ajtó. A történetben más útjelzők is vannak, de a három angyal bármelyikének eljövételéhez tartozó három próbatételi útjelző közül az első az az útjelző, ahol egy prófécia felnyitják. A felnyitott üzenet megerősítés által nyer erőt, és ez a megerősítés és felhatalmazás azután próbára teszi annak a történetnek férfait és asszonyait. A történet lezárása olyan próbakövet eredményez, amely kimutatja, vajon azok, akik a harmadik próbánál állnak, bölcs-e vagy balgák.

2001. szeptember 11-ének történetében a vasárnaptörvényig három angyal azonosítható. Az első 2001. szeptember 11-én érkezett, a második 2020. július 18-án érkezett, a harmadik pedig a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényénél érkezik (a próbakőnél). 1844. október 22-e egybeesik 2001. szeptember 11-ével, 1856 egybeesik 2020. július 18-ával, és 1863 egybeesik a vasárnaptörvénnyel. Ezzel együtt 1844. október 22-étől 1863-ig tartó időszak szintén egybeesik a 2020. július 18-ától a vasárnaptörvényig tartó időszakkal, mert július 18-a a pecsételés történetének második angyala érkezésének ideje volt. Az alábbi történet továbbra is helyesen azonosítható úgy, mint bármely angyal egyszerűen kijelölt fordulópontjai.

2020. július 18-án egy olyan igazság lett felnyitva, amelynek célja az volt, hogy próbára tegye azt a nemzedéket. E történelem második lépése az, amikor a két tanú feltámad. Ekkor próbára tetetnek afelől, vajon elfogadják-e az akkor feltárt világosságot, amely most van folyamatban. Azután a vasárnapi törvényénél (a lakmuszpróbánál) nyilvánvalóvá lesz, ki bölcs szűz, és ki nem az. Amikor e történelmet egyszerűen mint egyetlen angyal szerkezetét szemléljük, majd 1844. október 22-étől 1863 lázadásáig terjedő időszakot rávetítjük a 2020. július 18-ától a vasárnapi törvényig terjedő történelemre, azt találjuk, hogy 1849-ben White testvérnő azonosította, hogy az Úr ismét kinyújtotta kezét, hogy összegyűjtse népének maradványát.

1844. október 22-től 1849-ig Isten népe szétszórtan volt. 1850-ben elkészítették Habakuk két táblája közül a másodikat. 1851 januárjában a Review hasábjain hirdették az új ábrát. Isten népe szétszórtan volt, és a harmadik angyal világossággal érkezett. Ekkor Isten ismét elkezdte összegyűjteni őket, és ezután szemléletes ábrázolást adott annak az üzenetnek, amelyet hirdetniük kellett, miként 1842-ben is tette. Az a világosság, amely 1844. október 22-én érkezett, az ismeret növekedése volt, és az Ő vezetése alatt tovább fejlődött, mígnem 1856-ban ennek a világosságnak a zárókőve bemutatásra került. Ez a világosság a „hét időre” vonatkozott, amely az első világosság volt, amelyet William Miller felismert, és amely úgy volt ábrázolva, mint azon prófécia egyiké, amelyek 1844. október 22-én teljesedtek be.

Az „idők hétszeresének” világossága 1856-ban egyrészt a Millernek, az első angyal hírnökének adott ismeretgyarapodás lezárulása volt, másrészt pedig a harmadik angyalnak 1844. október 22-én adott befejező világosság is. A világosság elvetése 1856-ban egyrészt annak az ismeretgyarapodásnak az elvetése volt, amely 1798-ban lett felnyitva, másrészt pedig annak az ismeretgyarapodásnak az elvetése is, amely 1844. október 22-én lett felnyitva; és ezt azok vetették el, akik akkor és ott a filadelfiai tapasztalatból a laodiceai tapasztalatba léptek át. Az 1863-as lázadás volt a harmadik, egyben a lakmuszpróba, amelyet egy hamisított tábla tett nyilvánvalóvá, amely eltávolította az „idők hétszeresének” világosságát.

Az 1844. április 19-i első csalódást Isten idézte elő az első angyal filadelfiai mozgalmában azáltal, hogy kezét ráhelyezte az 1843-as úttörői táblázat egyes számainak tévedésére. A 2020. július 18-i első csalódást emberek idézték elő a harmadik angyal laodiceai mozgalmában azzal, hogy figyelmen kívül hagyták: 1844. október 22-én Krisztus felemelte kezét az ég felé, és megesküdött, hogy idő többé nem léssen. 2020. július 18-án felnyitott egy üzenet, amelynek e szüzek nemzedékét kellett próbára tennie. Miként 1850-ben, az Úr 2023-ban másodszor nyújtotta ki kezét, hogy összegyűjtse Ezékiel halott csontjait, amelyek 2020. július 18. óta holtan feküdtek az utcán. 1851-re az üzenetnek új szemléltető ábrázolása jelent meg, amely Habakuk második fejezetének próféciaját teljesítette be, ily módon jelezve, hogy 2023 után az Úrnak új élő zászlójele lesz, amelyet Habakuk két táblája jelképez.

Habakuk két tábláját előképezte a Tízparancsolat két táblája, valamint a pünkösd ünnepének két lengetett kenyere is. A száznegyvennégyezer első zsengeáldozatként van azonosítva, és ők azok Malakiásnál, akik az áldozatot úgy képviselik, mint ami „olyan lesz, mint a régi napokban és a hajdani esztendőkből”. Lengetett áldozatként emeltetnek fel, amelyet az egész világ látni fog.

A száznegyvennégyezer felébredése az egybegyűjtéssel kezdődik, és ez az egybegyűjtés Isten Igéje által megy végbe, mert Ezékiel halott csontjai Isten Igéjének hallása által gyűjtetnek egybe, miközben még halottak. Ezékiel azt az emberi eszközt jelképezi, amely hirdeti azt az üzenetet, amely egybegyűjti a csontokat, amikor az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy egybegyűjtse maradékát. Ésaías, Jeremiás, Dániel, János és Ezékiel mind azonosítják azt az emberi tényezőt, amely az isteni üzenetet közvetíti a halott, száraz csontokhoz.

Miután a csontok összegyűjtettek, az Úr kinyilatkoztatja a tudás gyarapodását, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt felnyitattik, és ezt a tudást „Dániel próféciajának a végidőkre vonatkozó része” jelképezi. Ezékiel második próféciajában a felnyitott világosság a harmadik jaj, amely a keleti szél üzenete, s amely életet lehel a csontokba, és okságilag előidézi, hogy hatalmas sereggé álljanak fel. A Dánielnek kinyilatkoztatott világosság az a világosság, amelyet a tizenegyedik fejezetben az északi király jelképez. Együtt Ezékiel és Dániel „Dániel próféciajának a végidőkre vonatkozó részét” képviselik, amely a (keleti) szél és az (északi) király híradása.

De a keletről és észak felől érkező hírek megrettentik őt; ezért kivonul nagy haraggal, hogy pusztítson és sokakat végképp elveszítsen. Dániel 11:44.

1856-ban az Úr azt a szándékot tűzte ki, hogy befejezi népének megpecsételésére irányuló munkáját, de ők fellázadtak. Az az üzenet, amelyet fel akart használni arra, hogy kivezesse őket

laodíceai állapotukból, a 3Mózes huszonhat „hétszerese” volt. Amikor az Úr 2023 júliusában elkezdte összegyűjteni népét, ismét eléjük tárta a „hétszeres” üzenetét, és egyebek között rámutatott arra, hogy az engesztelés napjának ellenképi beteljesedésén a jubileumi kürtnek kellett megszólalnia, amely ugyanakkor az az idő is, amikor a hetedik trombitának is meg kellett szólalnia. A jubileumi kürt a „hétszeres” jelképe, a hetedik trombita pedig a harmadik jaj. Amikor Mihály alászállt Dániel könyvének tizedik fejezetében, Dániel azokat képviselte, akik elnyerik azok tapasztalatát, akik a 3Mózes huszonhat imádságát imádkozzák, és akik igyekeznek megérteni a Dániel könyve második fejezetében feltárt prófétai titkot.

Dániel azokat jelképezi, akiket Isten szava gyűjtött egybe, és akik azután talpra állnak, megerősítve arra, hogy hirdessék a kelet és az észak üzenetét. Ezt az üzenetet hirdetik egészen a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényig. E sereg felemelésének folyamata a prófécia igen részletes tárgya, és az a pont, amikor az Istenség az emberiséggel egyesülni kezdett a száznegyvennégyezer elpecsételésének beteljesedésében, abban a történelemben kezdődött, amelyet Dániel tizenegyedik fejezetének tizenegyedik verse ábrázol. A Dániel tizenegyedik fejezetének első versétől a tizenhatodik versig bemutatott történelem tölti ki a negyvenedik vers rejtett történelmét, vagyis „Dániel prófeciájának azt a részét, amely az utolsó napokra vonatkozik.”

Amikor Dániel 11. fejezetének tizenharmadiktól tizenötödikig terjedő verseit kezdjük szemlélni, amelyek először Kr. e. 200-ban, a paniumi csatában teljesedtek be, elengedhetetlen megértenünk e versek jelentőségét. Panium a három helyettes háború közül a harmadik. Az első csata 1989-ben a pápaság és annak helyettes hadserege, az Egyesült Államok győzelmével zárult. A következő csatában, amelyet a tizenegyedik és tizenkettedik versek ábrázolnak, s amely a raffiai csata által teljesedett be, a dél királya (Oroszország) legyőzi az észak királyát és annak helyettes hadseregét Ukrajnában. A harmadik csata olyan lesz, mint az első: a pápaság (az észak királya) fog felülkerekedni a kommunizmuson (az Egyesült Nemzeteken), helyettes hadserege (az Egyesült Államok) által. Ám a harmadik helyettes háború, amely a paniumi csata, egyúttal a harmadik világháborút is elindítja.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Amiképpen a kerékhez hasonló, bonyolult szerkezetek a kerubok szárnyai alatt levő kéz irányítása alatt álltak, úgy az emberi események bonyolult alakulása is isteni irányítás alatt van. A nemzetek viszálya és zűrzavara közepette az, aki a kerubok fölött ül, még mindig irányítja a föld ügyeit.

Azoknak a nemzeteknek a történelme, amelyek egymást követve elfoglalták számukra kijelölt idejüket és helyüket, s öntudatlanul tanúságot tettek arról az igazságról, amelynek jelentését maguk sem ismerték, hozzánk szól. Isten minden nemzetnek és minden ma élő egyénnek helyet jelölt ki az Ő nagy tervében. Ma embereket és nemzeteket annak a kezében levő függőónnal mérnek meg, aki nem téved. Mindenki a maga választása által dönt a saját sorsáról, és Isten mindent felülirányít, hogy megvalósítsa szándékait.

„Az a történelem, amelyet a nagy VAGYOK megjelölt az Ő Igéjében, a prófétai láncban egyik szemet a másikhoz kapcsolva, a múlt örökkévalóságától a jövő örökkévalóságáig, megmutatja

nekünk, hol állunk ma a korszakok menetében, és mi várható az eljövendő időben. Mindaz, amiről a prófécia előre megmondta, hogy be fog következni, egészen a jelen időig, feljegyeztetett a történelem lapjain, és bizonyosak lehetünk abban, hogy mindaz, ami még hátravan, rendje szerint be fog teljesedni.”

„Minden földi uralom végső megdöntését világosan megjövendöli az igazság igéje. Abban a próféciában, amely akkor hangzott el, amikor Isten ítéletet mondott Izráel utolsó királyára, ez az üzenet adatott:

„Így szól az Úr Isten: Vedd le a süveget, és tedd le a koronát: ... emeld fel az alacsonyít, és alázd meg a magaszt. Felforgatom, felforgatom, felforgatom azt; és nem lesz többé, míg el nem jön az, akié a jog; és neki adom azt.” Ezékiel 21:26, 27.

Az Izráeltől elvett korona egymás után Babilon, Médó-Perzsia, Görögország és Róma királyságára szállt át. Isten ezt mondja: „Nem lesz többé, míg el nem jön az, akié jog szerint; és neki adom.”

„Az az idő közel van. Ma az idők jelei hirdetik, hogy nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk. Világunkban minden nyugalanságban van. Szemünk előtt teljesedik be az Üdvözítő próféciája azokról az eseményekről, amelyek eljövételét megelőzik: »Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről.... Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen; és lesznek éhínségek, dögvések és földrengések különböző helyeken.« Máté 24:6, 7.”

A jelen időszak minden élő számára rendkívüli jelentőségű. Uralkodók és államférfiak, bizalmi és hatalmi tisztségeket betöltő emberek, minden rendű és rangú gondolkodó férfiak és nők figyelmüket a körülöttünk végbemenő eseményekre szegezik. Figyelemmel kísérik a nemzetek között fennálló feszült, nyugtalan viszonyokat. Látják azt a fokozódó feszültséget, amely minden földi tényezőt hatalmába kerít, és felismerik, hogy valami nagy és döntő esemény készül bekövetkezni — hogy a világ egy óriási válság küszöbén áll.

„Az angyalok most visszatartják a viszály szeleit, hogy ne fűjjanak mindaddig, amíg a világ figyelmeztetést nem kap közelgő végzetére; de vihar gyülekezik, amely készen áll arra, hogy kitörjön a földre; és amikor Isten megparancsolja angyalainak, hogy eresszék szabadon a szelet, a viszálynak oly jelene tárul fel, amelyet toll nem képes megörökíteni.

„A Biblia, és egyedül a Biblia ad helyes képet ezekről a dolgokról. Itt tárnak fel világunk történelmének nagy végső jelenetei, olyan események, amelyek árnyékukat már most előrevetítik, közeledésük zaja pedig megremegetti a földet, és az emberek szívét megrendíti a félelem.”

„Íme, az Úr kiüresíti a földet, pusztává teszi azt, felforgatja színét, és szétszórja lakóit.... Áthágták a törvényeket, megváltoztatták a rendelést, megszegték az örök szövetséget. Ezért emésztette meg az átok a földet, és pusztulásra jutottak azok, akik laknak benne.... Megszűnik a dobok vigassága, véget ér az örvendezők zaja, megszűnik a citera öröme.” Ézsaiás 24:1–18.

„Jaj annak a napnak! Mert közel van az Úrnak napja, és úgy jön el, mint pusztulás a Mindenhatótól.... Elrothadt a mag a göröngyök alatt, elpusztultak a magtárak, összedőltek a csűrök; mert kiszáradt a gabona. Mint nyögnek a barmok! Megháborodtak a

szarvasmarha-csordák, mert nincs legelőjük; még a juhnyájak is elpusztulnak.” „Elszáradt a szőlőtő, elhervadt a fügefa; a gránátalmafa, a pálmafa is, és az almafa, a mező minden fája elszáradt: mert elszáradt az öröm az emberek fiaitól.” Jóel 1:15–18, 12.

„Gyötrődik bensőm legmélye; ... nem hallgathatok, mert meghallottad, ó lelkem, a kürt szavát, a háború riadóját. Pusztulásra pusztulást kiáltanak; mert elpusztított az egész föld.”

„Néztem a földet, és íme, kietlen és pusztta volt; az eget is, és nem volt világossága. Néztem a hegyeket, és íme, remegtek, és minden halom ingadozott. Néztem, és íme, nem volt ember, és az ég minden madara elmenekült. Néztem, és íme, a termékeny föld pusztává lett, és minden városa romba dőlt.” Jeremiás 4:19, 20, 23–26.

„Jaj! Mert nagy az a nap, nincs hozzá hasonló; Jákób nyomorúságának ideje ez, de megszabadul belőle.” Jeremiás 30:7. Nevelés, 178–181.